

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: Slaget paa Rheden

Citation: Hertz, Henrik: "Slaget paa Rheden", i Hertz, Henrik: *Digte fra forskellige Perioder, 1.-4. Deel.*, udg. af Første Deel , 1851-62., s. 172. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hertz09_lev-shoot-workid70094/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Digte fra forskellige Perioder, 1.-4. Deel.

Slaget paa Rheden.

(Fremfagt af Mab. Nielsen paa en Aftenunderholdning
d. 1ste April 1832.)

Vel elsker jeg høit, o Danmark! din Kyst,
Der smiler med Bakker og Sletter,
Din Mark, der dufter i Sommer og Høst,
Og Skoven med Englens fløitende Nøst,
Og Kundenes kjelige Nætter.
Dog tykkes mig fast, dit udstrakte Hav
Med ilende, blaalige Bølge
Har snart paa min Kjærlighed større Krav,
End selv dine grønne Strande.

I mangt et Rige kan Hav og Sø
Gaae ind mellem enkelte Dele:
I Danmark ligger der De ved De;
Dem alle forbinder den favnende Sø
Og danner dem først til et Hele.
Uallige Stjerner tages i Favn
Af een og den samme Himmel:
Vor Himmel er Havet; fra Havn til Havn
Omvinger det Verdens Brimmel.

Vel arer og agter jeg høit Enhver,
Der søger med Kraft at virke,
Hvad enten han drager et blinkende Sværd
I Krigen, eller i boglig Færd
For Sandheds uhyrlige Kirke.
Dog tykkes mig fast, den dristige Mand,
Der, selv naar hans Ankertoug briste,
Bewarer sit Mod paa et oprørt Vand,
Han roer lidt meer end de Fleste.

Vel veed jeg, at Seierens buftende Krands
Uvisnelig smykket de Kjætte,
Der stred for Danneemarks Vre tillands;
Ja, jeg beundrer den menige Maads
Bedrift i den fluttende Række.
Jeg veed, at Egen i Bugt og Haven
Skal spinde som Dug, forinden
Vi glemme Daniel Ranghans Navn
Og Heltens Seir over Fjenden.

Og dog, imedens jeg munter slaer
Med Mektret de hriske Strengs,
Fæst uvilkaarligt min Tanke gaaer
Og dvæler paa Havet blandt Mæster og Maa'r
Og mellem de tjærede Drengs.
Naar Havet hviler i kongelig Pragt
Og glider med langlige Vølger,
Da ligger deri en unæbnelig Magt,
Som Danstien aldrig forfølger.

Dg naar der kjæmpes tiljæes et Slag,
Da driver det mig til at sjunge,
Om Seieren under et upletet Flag,
Om Skibenes Gang og Kanonerens Brag,
Mens Bølgerne rulle faa tunge.
Dg Vinden, der sujer i bugede Seil,
Dg Striget og Dampen og Braget,
Dg Skummet ved Skibenes Agterpeil
Begeistre mig høit for Slaget.

Hvad trænger en Seir paa det faste Land
Til Mindet i Digterens Sange?
Paa Landet gaar Rygtet fra Mand til Mand,
Dg Bautaftene reises paaftand,
Dg rundt Trophæerne prange.
Dg afbrændte Broer, en omhugget Skov,
Dg Bakker og Sletter og Grunde,
Dg Bønden, der griber paa ny sin Plod,
Er tusind fortællende Munde.

Men Havet er taust. Hvor Slaget flød,
Der stumme de brusende Bøer.
Hvo kjenner det Sted, som Kjølen forlod?
Hvo aner i Strømmen det udøste Blod,
Naar Bølgerne flyde derover?
Ja, Havet skriver med flygtig Skrift;
Det er for høit til at høre
En Bautasteen om en Seiers-Bebrist,
Der kunde forkynde dets Vre.

Men — udsletter end den rullende Sø
Din Seier, den hjælp til at vinde,
Den haver den Skjæbne, den aldrig skal døe;*
For Seieren paa den rullende Sø
Er Menneskets Bryst et Vinde.
Og er end et værdigt Stof for et Digt
En Kamp paa Sletten og Heden,
Jeg synger — og tykkes, det er min Pligt —
Jeg synger om Slaget paa Agheden.

* Sorterup.

Saa Tider endnu — da stiger paant
Af Natten paa Morgens Strimer
Saa anden April, hvis evige Aa
I Danmark rækker fra By til By,
Saa Kampens mærkværdige Tider.
Saa Dag, hvor der kæmpedes Mand for Mand
Mod Fjendernes vrinlende Flokke,
Og danske Græslingshunde bød an
Alt med den engelske Dogge.

Da saa man, et Blokskib, fuldt af Brøst,
Kan stribe med Orlogsfregatter.
Saa, dækkes det af et Menneste-Bjæst,
Der aander med Seierens høieste Bjæst,
Da møder det Bøld med Latter.
Og Kampen raste — hiint Fartøi stod
En Smule paa Grund — kan ei nægtes!
Saa siger det mere? Naar Grunden er god,
Saa staaer man fast, naar der søgtes.

Faa Timer endnu — da siger igjen
Af Natten Skjærtorsdag-Morgen;
Og Velgen, der ruller i Kongedag hen,
Fortæller om mangen en falden Ven,
Der savnes i Hytten og Borgen.
Det stidende Hav er kun daarlig tjent
Med Vinder for Egheden;
Men her i vort Bryst er et Gravmonument,
Der vidner om Slaget paa Rheden.
